تفکیک فضای قرائات با فقه القرائات در نهج عربی

اما این نکته هست که علماء قرائت این را قبول ندارند. ولی از نظر فقه القرائات در مباحثه طلبگی عرض میکنم؛ درست است که میگویید «القرائة سنة متبعة»، الآن هم از سید میخوانم، اما مگر همه جا حتی در نماز ای جاهای دیگر و حتی در قرآن، از کجا میگویید سنت در جاهای دیگر دو جور است، سنة واجبة و سنة مندوبة، اما وقتی به قرآن میرسید وقتی «القرائة سنة» شد، یعنی سنة واجبة؟! این را نمیتوانید اثبات کنید. این فقه القرائة است. یعنی ما پذیرفتهایم که قرائات متواتر است و سنت است. اما این را قبول ندارید هر کجا در قرائت، سنتی به نحو متواتر آمده، سنت واجبه باشد.

لذا بعداً میتوانیم نهج عربی را از نظر فقه القرائات تقریر کنیم؛ نهج عربی یعنی اختیار به دست مکلف است، چرا؟ چون در یک موارد روشن، نه اینکه همینطور کلی بگوییم، در موارد خاصهای با دلیل میگوییم اینجا قرائت «سنة مندوبة». شما در تشهد میگویید «سنة واجبة». رکعت سوم و چهارم «سنة واجبة». اما در قنوت میگویید «سنة مندوبة». قبلاً صحبتش کردهایم. یاد آوری میکنم چون مباحث مهمی است. مخلوط نشود.

شاگرد: قرائتی که نرسیده باشد، اما به نهج عربی صحیح باشد، سنت است و میتوان خواند؟

استاد: بله، مثلاً اینکه سید گفتهاند خلاف احتیاط است، ایشان روی مبنای خودشان گفتهاند. روی مبنای خودشان میگویند اما روی مبنای اهل قرائت اصلاً جایز نیست.

شاگرد۲: «حباب» هم مثل همین حساب میشود؟

استاد: نه، اینها خوب است.

شاگرد: اول بفرمایید مراتان چیست؟

استاد: این چیزی که من عرض میکنم کلی بحث است. هیچ بحثی را در قرائات بهصورت کلی ندارید. یعنی چون سنت است باید از سلسله متواتر متابعت کنیم، بهنحویکه سر برسد. اما صحبت سر این است که وقتی یک چیزی به تواتر ثابت میشود و به حضرت میرسد، خود حضرت آن را به نحو وجوب القاء کردهاند که سنت واجبه شود؟ یا نه، در وقتی که القاء میکردند سنت افضل و سنت راجحه بودهاند؟ میتوان کلی این را تصور کرد. اما اینکه در مورد قرائت کدام است، اصل بر سنت واجبه است. حتی در فضای قرائات، اهل قرائات این حرف ما را نمیپذیرند. به قول معروف شهریه ما را قطع میکنند! اگر میخواهی به مدرسه قرائات بیایی، دیگر به تو شهریه نمیدهیم.

بازبینی #1
ایجاد شده 22 آوریل 2026 12:12:55 توسط ... .
به روزرسانی شده 22 آوریل 2026 12:16:22 توسط ... .